

·8·

VALKOKÄÄRME

ÅSA LARSSON & INGELA KORSELL

HENRIK JONSSON

SUOMENNOS: SIRPA ALKUNEN

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

IMARIEFRED

RÄÄTÄLMESTARIN
TALO

TAIVASKALLIO

KOULU

MARIEFREDIN
KIRKKO

ESTRIDIN JA
MAGNARIN TALO

GRIPSHOLMIN
LINNA

L U K U 2 4 8

Hyvää joulua, senkin pikku petturi!

IRIS HERÄSI. HÄN istui, ja joku työnsi häntä eteenpäin. Istuiko hän pyörätuolissa? Nyt hän pysähtyi.

Hän yritti avata silmänsä, mutta loisteputken valo katosssa oli niin häikäisevä, että kipu salamoï päässä. Hän kurkisti varovasti. Kuin sumussa hän näki kiiltäväksi jynssätyn tiskipöydän, jolla seisoï pulloja täynnä neste-saippuaa ja desinfiointiainetta. Haisi sairaalalta.

Iris sulki taas silmänsä, yskähti ja sanoi ääneen:

– Missä minä olen?

Koko vartaloa särki ja kieli takertui kitalakeen hänen kuivassa suussaan.

Hän yritti liikkua mutta huomasi olevansa sidottu pyörätuoliin.

– Olenko sairaalassa? hän kähisi. Olenko joutunut onnettomuuteen?

Hän kuuli jonkun liikkuvan takanaan. Kopinan lattiaa vasten. KOPS-KOPS-KOPS.

– Hei! Ole kiltti ja vastaa! Miksi minut on sidottu kiinni? Onko selkäni murtunut? En... en näe mitään. Valo on niin kirkas.

Hän kuuli tablettitietokoneen avausäänen.

Sitten alkoi soida tuttu sävelmä. *Kulkuset, kulkuset, riemuin helkkäilee.*

Pahat aavistukset vyöryivät Iriksen läpi. Kuka soittaa joululauluja sen sijaan, että puhuisi onnettomuuden jälkeen tajuihinsa palaavalle potilaalle? Jokin oli nyt pielessä. Hän avasi silmänsä väkisin. Katse osui omiin käsiin ja jalkoihin. Hänet oli kiinnitetty tuoliin monella kierroksella ilmastointiteippiä.

Ei, en ole ollut onnettomuudessa, Iris mietti. Tämä ei ole mikään sairaala.

Hänen takanaan joku hyräili joululaulun mukana. *Kulkuset, kulkuset, lal lal lal lal laaa...*

Iriksen aivot alkoivat raksuttaa nopeammin. Hän yritti muistaa.

Hän muisti kahjojen kasvomaskityyppien piirittäneen hänet, mutta hän oli päässyt pakoon. Joku oli houkutellut hänet kadulta pimeään rakoon talojen väliin. Ja sitten...

hän muisti hämärästi, että hänet oli kiskottu autoon.

Samalla hetkellä kengänkorot kopisivat lähemmäksi. Joku tarttui takaapäin pyörätuolin kahvoihin ja kiepautti tuolin ympäri.

Iris siristeli silmiään. Hänen edessään seisoj joku punaisessa mekossa ja valkoisessa hoitajantakissa. Nyt Iris muisti. Tuo täti oli pakottanut hänet autoon. Mitä sitten oli tapahtunut? Muisti oli kuin musta aukko.

Nainen kumartui Iriksen ylle. Naisen kasvot tulivat niin lähelle, että heidän nenänpäänsä melkein koskettivat.

Musta noita! Iris ajatteli. Musta noita on siepannut minut.

– Vihdoinkin olet tajuissasi, nainen sanoi pieni, leikkilinen hymy suupielessään. On paljon hauskempaa viettää jouluaatto, kun meitä on kaksi. Hyvää joulua, senkin pikku petturi!

L U K U 2 4 9

Et voi vahingoittaa minua, tajuatko?

IRIS YRITTI RIMPUILLA irti, mutta ei onnistunut. Hänen sormensa oli teipattu niin tiukasti, että ne tuntuivat betoniin valetuilta.

Nainen nauroi suoraan päin Iriksen kasvoja. Sitten nainen tarttui selkänöjan kahvoihin ja pyörähteli Iris mukanaan ympäri laulaen: *Hei tonttu-ukot hyppikää, nyt on riemun raikkahin aika!*

Huone pyöri Iriksen ympärillä. Hän ei voinut tehdä taikaeleitä sormillaan mutta syyti suustaan liudan kirouksia ja loitsuja päin mustaa noitaa. Hän lausui sanat kaikilla voimillaan.

Iris yritti saada sormensa irti vapautuslorulla. Mitään ei tapahtunut. Hän yritti loitsuta hoitaja-asuisen naisen

kumoon. Hän yritti lamaannuttaa naisen, pudottaa katon tämän niskaan. Yhtikäs mitään ei tapahtunut.

– Mikä tanssi! nainen huusi ja kieputti pyörätuolia hurjasti ympäri. – Rakastan todella jouluperinteitä. Meidän pitäisi hankkia kuusi.

Pyörätuoli törmäsi seinään. KLONK.

Yhtäkkiä musta noita näytti menettävän kaiken intonsa joulutanssiin. Hänen suupielensä vetäytyivät alaspäin, ja hän astui askeleen taaksepäin ja rojahti toimistotuoliin.

Iris lateli viimeisen taikaloitsunsa, mutta silloin nainen nosti kätensä päättäväisesti vyötärölle, ja hänen verenpunainen suunsa mutisi lyhyitä sanoja.

Iris kadotti yhtäkkiä äänensä. Pihaustakaan ei kuulunut hänen huuliltaan, hän oli täysin mykkä.

– Kuuntelepa nyt tarkkaan, nainen sanoi ja paljasti hampaansa kuin susi, joka vetää huulensa ylös muristesaan uhkaavasti. – Minulla on suojaloitsu kaikkia ilkeyksiä vastaan, joita piskuiset hiiriaivosi saattavat keksiä. Sinä et voi vahingoittaa minua, tajuatko? Nyökkää, jos ymmärrät, mitä sanon.

Iris nyökkäsi. Hän pälyili sivuilleen. Ei, tämä ei ollut sairaala mutta silti jonkinlainen lääkärin vastaanottohuone. Keskellä huonetta seisoi hoitopeti, jollaisella potilaat yleensä makaavat. Seinällä oli valkoinen juliste, jossa mustat kirjaimet pienuivat vähä vähältä joka rivillä ja

jollaista käytetään näöntarkastuksissa. Ja mustan noidan valkoisessa takissa oli rintataskun kohdalla nimikyltti, jossa luki suurin kirjaimin:

”KOULUTERVEYDENHOITAJA MARGARETA MELANDER”.

Kouluhoitajan vastaanotto, Iris ajatteli.

Silloin hän käsitti, kuka hänen sieppaajansa oli. Alrik ja Viggohan olivat kertoneet, että he olivat jossain vaiheessa epäilleet koulunsa terveydenhoitajan valmistaneen paran. He olivat jopa teeskennelleet etsivänsä karanneita hämähäkkejä naisen asunnosta. Sitten he olivat saaneet selville, että hän, Iris, oli paran takana. He olivat kertoneet päätelleensä silloin, että kouluhoitaja oli syytön. He olivat olleet väärässä.

Millä nimellä he naista kutsuivatkaan? Migreeni-Maggan!

– Et ole mikään pelkuri, Migreeni-Maggan sanoi Irikselle. – Se minun täytyy myöntää. Luulin kyllä sinun paenneen kaupungista, kun et vastannut viesteihini. Se olisikin ollut viisasta. Sinun kannaltasi, siis.

Nainen pudisteli päätään ja katsoi Iristä halveksivasti.

– Kaikki alkoi niin hyvin, hän sanoi. – Teit, kuten käskin, löysit ihtiriekon ruumiin ja otit siltä sakset pois, huumasit Alrik Dellingin ja päästit paran vapaaksi, mutta sitten lyöttäydyit niiden kahden kirjastoa vahtivan van-

han rusinan kelkkaan. Liityit häviäjien joukkueeseen. Mitä oikein luulit, jos rehellisesti puhutaan? Ettenkö saisi sinua käsiini?

Iris ei edes yrittänyt vastata. Hän istui hiljaa ja ponnisteli, jotta pelko ei näkyisi hänen silmistään.

– Ai niin, Migreeni-Maggan naurahti ja teki käsillään eleen Iristä kohti. – Ole hyvä ja puhu nyt, mutta älä ala taas rääkyä loitsujasi ja rähistä. Inhoan mekastavia lapsia.

– Miten niin häviäjien joukkueeseen? Iris sanoi niin reippaasti kuin pystyi. – Olen ilomielin joukkueessa, jolla on kirjasto. Olen käynyt siellä, sinä et.

– Ajatella, että erehdyt noin, Migreeni-Maggan sanoi ja hänen katseessaan kävi haaveileva häivähdys. – Kävin siellä pikkutyttönä ja pian pääsen sinne taas. Sinun avul-lasi. Se on itse asiassa joululahja minulle. Mutta ensin...

Hän kumartui eteenpäin ja penkoi Iriksen takintaskuja. Hän nosti esiin Iriksen puhelimen ja valokuvan.

– Kukas tässä on? Migreeni-Maggan kysyi ja nosti valokuvaa. – Sinä ja... pikkusiskoko? Mikä hänen nimensä mahtaa olla?

Iriksen sisuksia kylmäsi. Niin, valokuvassa oli hän itse pikkusisko kainalossaan.

Miksi säästin valokuvan? hän mietti. Minun olisi pitänyt polttaa se.

– Vastaa! Migreeni-Maggan komensi ja heilutti valo-

kuvaa Iriksen kasvojen edessä niin, että se läpsyi Iriksen nenää vasten.

Iris puri hampaitaan yhteen. Ennemmin hän kuolisi kuin kertoisi Migreeni-Magganille siskonsa nimen.

– Eipä sillä väliä, Migreeni-Maggan sanoi ja hymyili ovelasti. – Kerrot sen minulle kuitenkin pian. Myös puhelimestasi on minulle hyötyä.

Migreeni-Maggan kuori teippiä Iriksen peukalon ympäriltä, painoi peukalon näyttöä vasten ja sai puhelimen auki. Sitten Migreeni-Maggan naputteli viestin.

– Kas noin! Nyt ystäväsi saivat jäähyväisviestin, hän sanoi. – He eivät lähde etsimään sinua. Eiköhän ole joululeikkien aika? Miten olisi... pikku muistipeli?

Migreeni-Maggan otti esiin kirjan hoitajantakkinsa taskusta. Iris luki kirjan nimen. Se oli *Yrttilääkintä ja lääkekasvit*.

– Tämän sain rusinoiden idioottiveljeltä, Migreeni-Maggan kertoi. – Sen jälkeen lähetin hänet pikku lentomatkalle. Pikku Henry. Hän oli todella...

Kouluhoitaja hekotti hetken ja kuivasi naurun kyyneleet silmistään ennen kuin jatkoi:

– ...hän oli todella surkea lentämään. Oli miten oli, olen kyllästynyt yrittämään kirjaston avaamista ulkoa käsin. Aika sykkii, ja olen pelotellut väkeä kaikilla mahdollisilla olennoilla. Silti vanha suojaloitsu pysyy

voimassa. Satun kuitenkin tietämään, että kirjaston lattian alla makaa hirviö. Se nukkui siellä jo kirjastoa rakennettaessa. Se uinuu suojan sisäpuolella, ymmärrätkö? Kirjasto voidaan siis avata sisältäpäin, kun hirviö herätetään.

Migreeni-Maggan naputti kirjan kantta pitkillä, laka-
tuilla kynsillään.

Kirjan välistä putosi jotain. Siitä kuului KLING! Iris tuijotti lattialle. Se oli kolikko, ja hän tunnisti sen.

Viggon taikakolikko!

L U K U 2 5 0

Viggo Delling on petturi!

VIGGON TAIKAKOLIKKO! IRIS ajatteli ja tuijotti reiällistä kolikkoa, joka oli pudonnut *Yrttilääkintä ja lääkekasvit*-kirjan välistä.

Migreeni-Maggan nosti kolikon lattialta ja pyöritteli sitä hetken käsissään, kunnes menetti mielenkiintonsa ja laski sen tiskipöydälle. Sitten hän jatkoi kirjan selailua.

Kiiltävä kolikko jäi tiskipöydälle. Viggo temppuili sillä jatkuvasti. Miten se oli päätynyt taikakirjastosta varastetun kirjan väliin?

Iris mietti päänsä puhki. Migreeni-Maggan sanoi saaneensa kirjan Hei-Henryltä, mutta Iris tiesi, ettei Hei-Henry ollut koskaan käynyt maan alla salaisessa kirjastossa. Viggo sen sijaan oli käynyt, monet kerrat. Viggo